

Josep Agustí Polop

ALTIMETRIES

Al territori, que sempre acaba escrivint
abans que nosaltres.

*Perquè el paisatge no ens espera més que
una vegada, quan és inesperat per als
nostres ulls i la nostra sensibilitat ja el
pressent. Contemplar és acomiadar-se
d'allò que ja no serà com és.*

Gabriel Miró

ÍNDEX

I rellamp	11
Altura de mires	19
El revers de les coses	23
Simulacre	33
Anar de mosques	37
L'ombria de la 705	45
Pujar al Bellveret	53
Astrosia	63
El miracle dels corporals	71
Entre bastides	77
Murs de vesània	83
Aitana i la bola blanca	93
L'ou o la gallina	107
Mascarats al mascarar	119
Gual permanent	131
Un diàleg amb la influència	143
Sang de senglar	151
Llamp	161
Agraïments	175

I RELLAMP

A les dotze del migdia, Emma i Núria posades de granota de licra coronaven el coll de Rates amb les bicicletes de roda fina. Sense haver quedat del tot satisfetes amb aquella gesta, s'enfilaren pel tram formigonat de tres quilòmetres que les portaria al mateix cim del Tossal dels Diners. El traçat era tot un delit: des de les primeres revoltes de ferradura podien admirar la imponent paret de la serra de Bèrnia i tot el terme de Tàrbena. A l'altra banda, i un poc més amunt, el poble de Parcent començava a traure les primeres fileres de cases com qui mou els peons en un taulell d'escacs. A mesura que la carretera s'elevava, el traçat es voltejava i s'orientava cap a la mar, i regalava a les dues ciclistes les millors vistes de tota la comarca.

Pedalejaven en paral·lel arrapades a la vorera i amb tot el sol al llom. Pareixia que Núria, amb la llengua fora, li treia a Emma mitja roda davantera d'avantatge quan, per fi, va veure aguitar les puntes metàl·liques dels repetidors de televisió que coronaven el cim de la muntanya

—Vinga, que ja ho tenim —deia mentre la suor no li deixava quasi obrir els ulls.

L'última rampa abans d'arribar a la caseta del guarda és de les més dures de la contornada i podia tornar-se un objectiu impossible. Ja veien el final de la carretera quan, de sobte, a poc més d'uns cent metres d'on pedalejaven, un llamp de tempesta, amb un rellamp lluent i atronador, va caure enmig de l'asfalt. Per un instant, la lluentor les va cegar. L'estrèpit va deixar Núria mig ensordida i Emma sense

poder mantindre l'equilibri damunt de la bicicleta per l'ensurt. Si tenim en compte que el sol cascava com un déu i que no hi havia ni un sol núvol al cel, el fet era realment insòlit

Immediatament després del tro, un maletí de cuir completament destrossat les va passar pegant tombs per un costat. Tenia un descosit molt gran per on, en cada rebot, anava repartint sobre l'asfalt tot el que portava dins. Amb l'ajuda del vent, llibres menuts i milers de fulls en blanc començaren a volar pel cim de la muntanya.

Intrigades i estupefactes, les dues amigues es van acostar a veure què havia passat allà i, a mesura que es dirigien cap al lloc, van veure que hi havia alguna cosa que treia fum sobre l'asfalt: no s'haurien imaginat mai que es tractara d'una persona. Quan hi van arribar, es van trobar amb un home estès a terra, panxa en amunt. Portava un jersei brut que encara feia fumaguera i un pantaló mig socarrimat i ple de forats.

—Ai, mare de Déu, Núria. Hem de demanar ajuda —va dir Emma molt espantada mentre treia el telèfon mòbil de la butxaca.

Núria es va agenollar davant d'aquell home, es va despenjar la motxilla i en va traure una cantimplora. Tot seguit, la poca aigua que li quedava per a baixar de la muntanya la va amollar tota al rostre d'aquell home, que semblava inconscient. Emma, en veure-la, va fer el mateix, buidant el recipient sobre els seus cabells llargs i rulls, que encara cremaven.

—Té ferides molt greus. No ens queda més aigua?

—No ens queda ni gota. Què creus que li ha passat?

—Que no ho veus? Que li ha caigut un llamp.

—Un raig? Tu has vist el dia que fa?

—No tinc ni idea, potser és cosa de les antenes.

Mentre discutien allò, l'home va tossir amb força i, intentant obrir els ulls, va deixar anar un crit d'agonia.

—Sembla que està conscient —exclamà Núria.

Li costava moure els llavis a l'accidentat.

—Ai, ai, ai. Quin dolor.

—Ens sents bé? Ens veus? Ara et traurem d'ací. Estem intentant contactar amb emergències.

—Núria, ací no hi ha cobertura. És el segon intent ja —va dir Emma allargant el braç per a ensenyar-li la pantalla del mòbil, sense cap ratlleta.

—Heu vist el meu maletí? El portava agafat de l'ansa... —al pobre quasi no li eixia la veu.

—Ara no és moment de pensar en això. Has de tranquil·litzar-te.

—I la meua gavardina? I el meu barret?

—Quan estigues sa i estalvi nosaltres buscarem les teues pertinences. El maletí que dius l'hem vist abans. Es veu que ha eixit despedit.

El senyor es va incorporar. Tot ell feia olor de teixit cremat. Es va traure el jersei i va deixar veure un cos tan flac que marcava les costelles. Estava completament consumit. Tot seguit va tractar de deslligar-se els cordons del calçat perquè les soles li cremaven. Núria el va ajudar a traure's unes sabates de xarol que, aparentment, semblaven intactes. Quan va acabar de fer-ho, es va alçar i li va parlar a Emma a escoltets.

—Què fa un home tan ben vestit i carregat de maletí ací dalt de la muntanya?

—Això mateix m'estava preguntant jo.

Emma es va agimponar de nou i es va dirigir a aquell home que no parava de gemecar i de fer contorsions.

—Què feies ací dalt tot sol? Has vingut en cotxe? Tens el vehicle per algun lloc? Això ens pot ser de molta ajuda.

—Ai, no sé què dir-te. No recorde molt bé.

—No saps com has arribat ací?

—Jo només recorde que estava en una conferència i, de sobte, m'he trobat ací.

—No et preocupes. Potser simplement estàs commocionat. Intenta fer memòria. Et trobes als repetidors que hi ha al cim del Tossal dels Diners. Ací només es pot pujar pel coll de Rates, per tant, o bé venies de Tàrbena o bé de Parcent. Però... es veu que t'ha caigut un raig. Nosaltres, que estàvem fent una ruta amb les bicicletes, hem vist el rellamp i t'hem trobat ja així.

L'home va intentar respondre, però només va arribar a fer gemecs de dolor i a dir coses sense sentit. Emma va fer mitja volta per fer una ullada al voltant: un paisatge desèrtic d'alta muntanya on no hi havia res, llevat de les antenes del repetidor i de la caseta de vigilància forestal, que tenien només a un parell de metres. En aquell espai tan obert no hi podia haver cap cotxe sense que aquest es vera clarament.

—Emma, escolta'm bé el que et dic. Crec que a este home no li ha caigut cap llamp. Si això fora veritat estaria més fregit que un ou.

—Tu has vist el rellamp i has sentit el tro igual que jo.

—Tu miraves cap avall, però jo mirava al davant, i estic segura que abans que el llamp caiguera allí no hi havia cap home. No creus que, amb les pintes que porta, l'hauríem vist de lluny?

—Què vols dir? Que no estava ací?

—No ho sé, però açò no em fa bona espina. I si realment l'ha portat ací el llamp?

—Clar, ha caigut del cel, no? Quina fantasia t'estàs muntant? Ves a fer una volta a vore si trobes cobertura. Hem de cridar l'ambulància i la policia.

Núria, que tampoc volia replicar-li més, així ho va fer. Girant-los l'esquena, va caminar en direcció contrària amb el mòbil en alt pel mateix camí per on havien vingut. Mentrestant, Emma va continuar interrogant el ferit.

—Tens telèfon mòbil damunt? Vols que telefonem a algú?

L'home no va respondre. Semblava desorientat.

—Saps qui eres i com et dius? —va insistir Emma.

—Soc escriptor. L'únic que sé és que acabe d'escriure un llibre amb el qual porte un grapat d'anys treballant. Potser estava celebrant-ho.

En dir això, l'home va tancar els ulls. Estava massa cansat. No podia ni acabar les frases.

—Eh, vinga. No pots adormir-te ara. Pot ser perillós. Has de mantindre't despert. Vinga, conta'm coses. Amb qui celebraves, família, companys de treball? Què escrius? El que has dit ja és un indici per on començar a rascar.

—Sí. Ha exigit molta dedicació. Ha acabat consumint-me... però el que compta és que he pogut tancar el projecte. Ja s'ha acabat de donar la tabarra al meu pare, als amics i a la pobra Valentina. A tots els he d'agrair...

L'home tornava a adormir-se sense acabar la frase quan va aparéixer Núria amb el maletí que buscava, el mateix que havien vist regular per l'asfalt feia pocs minuts.

—Mira el que he trobat. Del teu barret i la gavardina no hi ha ni rastre, i de cobertura tampoc. Però més val açò que res. Dins tenies una botella d'aigua.

Núria li va acostar la botella a la boca i, tan prompte com va notar l'aigua córrer pels llavis, va obrir els ulls i va sostindre la botella amb més traça ell mateix per a beure al gall amb una bona tècnica.

—Veus? Ja fa millor cara. He pensat que podríem cridar a la caseta del guarda, per si tinguérem la sort que hi haguera algú, o per si poguérem entrar d'alguna forma. Sol haver-hi sempre una farmaciola bàsica de primers auxilis. Potser podríem curar-li i cobrir-li les ferides més greus.

I dient això, van deixar l'home despitralat i despentinat allí assegut en terra i van fer dues camallades fins a la caseta observatori. Allí davant, van deixar caure un parell de cops de puny a la porta metàl·lica. Però, com era d'esperar, ningú els va obrir. Era més que obvi que, si allí hi haguera algú, ja hauria eixit en haver sentit l'estimbada del llamp.

Per si de cas, van vorejar la caseta, una per cada costat, i es van retrobar a la part de darrere, on es van topar amb dues coses que mai haurien esperat. La primera fou una finestra que, tot i estar mig oberta, tenia reixes de seguretat que feien impossible l'accés a l'interior. La segona fou una Harley-Davidson al més pur estil americà, amb el motor cromat i les forquilles allargades. Portava una roda de 21 polzades, com les que porten les *choppers* de la vella escola que eixen en les pel·lícules de Hollywood creuant els deserts. La moto estava ben aparcada i completament recolzada en la paret.

—I este trasto? Qui l'ha pujat ací per estes revoltes tan tanca-des? —va dir Núria just abans de sentir els brams de dolor que feia l'home de cabells llargs, rulls i cremats.

Les dues amigues van córrer cap a la part de davant de la caseta per veure què necessitava el malalt.

—Xiques... si el que voleu és entrar dins, jo tinc la clau —va dir entre gestos de dolor.

Emma i Núria es van mirar sense acabar d'entendre com i per què deia allò, però l'home va seguir.

—És que... crec que jo visc en eixa caseta.

I hauria regnat el silenci si no haguera estat perquè, després de pronunciar aquella frase, l'home va continuar amb els brams i els crits.

—Ai! Quina cremor! Feu el favor de fer una ullada al maletí.

Efectivament, quan van mirar dins, allà estava el manoll de claus, entre dos llibres fets pols i un altre llibre que havia perdut les

tapes, potser degut a l'explosió. Per les restes que en quedaven, devia ser una bona coberta. Núria el va obrir per la meitat i es va sorprendre en veure que no tenia res escrit. Les pàgines estaven en blanc.

Mentre l'escriptor no parava de bramar, les dues amigues es van dirigir a la porta metàl·lica i van clavar una de les claus: encertaren a la primera. Llavors la porta es va obrir i deixà a la vista un espai menut i ple de trastos.

Les parets estaven empaperades amb números, operacions matemàtiques, mapes topogràfics, mesuraments i gràfiques, moltes gràfiques. També hi havia fotografies en blanc i negre de muntanyes. Núria, només entrar, va reconèixer el Caroig, el Montcabrer i l'Aitana.

—Què és tot açò? És la guarida d'un boig o què?

Les dues amigues es van apropar a la paret del fons. Just baix de la finestra hi havia una mena de robot groc, amb dos braços i una càmera redona a la part superior.

—Però què collons és això? Sembla un *droide* de la guerra de les galàxies.

—És un teodolit —va dir Emma—. Un instrument que s'utilitza en topografia. Crec que serveix per a fer mesuraments dels desnivells, els angles i els pendents. Mai ho havies vist? Ho solen portar els que fan carreteres.

A la paret de l'esquerra hi havia una taula de treball plena de distancíometres, esquadres i cartabons.

—Núria, açò està donant-me molt mal rotllo. Què és tot açò?

Al costat de la finestra, un telescopi apuntava cap al cel, tot i que no feia falta posar l'ull en la mira per a veure la serra del Montgó inaugurant el Mediterrani. Com que el dia era clar, es divisaven perfectament les illes d'Eivissa i Formentera tancant la línia de l'horitzó. Més que una finestra oberta, semblava el mateix món obrint-se sencer dins d'un quadre paisatgístic.

—Creus que és el vigilant forestal? Estic començant a sentir por —va dir Emma, un poc inquieta—. Creus que podríem cridar a la policia des d'ací?

Núria no va respondre. Estava massa ocupada buscant la farmaciola i, tan prompte com la va trobar, va eixir de la caseta, decidida a curar el senyor estrany. Emma es va quedar allí, analitzant aquell espai que no tenia cap pinta de ser la casa d'un escriptor, per si trobava algun instrument amb què poder comunicar-se amb el món de més avall.

—Mira, ja hem trobat la farmaciola. Anem a vore què podem fer. En qualsevol cas, no som expertes.

—No crec que hi haja experts de curar ningú d'un llamp —va respondre el malferit.

—Jo és que crec que no li ha caigut un llamp —murmurà Núria—, vosté ha vingut amb el llamp.

Núria esperava que, dient-li això, l'home reaccionara; però ell semblava no entendre del tot on es trobava.

—On anaves, fill meu? —va continuar.

Ell va parpellejar, com si ajustara la mirada a una realitat nova.

—Normalment, sempre vaig on em manen, sempre d'ací cap allà. On m'adjudiquen.

—I d'on venies?

—Molt bona pregunta. Ja li he dit a la teua companya que l'únic que recorde és que soc escriptor. I que fa res que he acabat, per fi, el meu llibre de contes.

—Però com has acabat ací dalt?

L'home va somriure amb el rostre cansat. De nou se li tancaven els ulls.

Núria es va adonar que al seu voltant els fulls del llibre seguien escampats i se li va ocórrer arreplegar-los i fullejar-los. Tot això mentre Emma, dins de la caseta, seguia buscant alguna cosa que fora d'utilitat. Ja havia obert tots els caixons i l'únic armari que hi havia, però quan va obrir la nevera va trobar un manuscrit apegat a la porta que li va cridar l'atenció. Tenia un títol que deia Himilce i, baix, escrit a llapis i mig esborrat, ficava:

Llavors esta finestra ja no caldria; algú l'hauria tapiat per a escriure al mur de rajoles la seua aventura.

El va desapegar de la nevera amb la intenció d'ensenyar-li'l a Núria. Podia ser que aquell home sí que fora escriptor? Quan va eixir es va trobar la seua amiga arreplegant un per un els fulls del llibre que s'havien escampat pertot arreu, però per més que arreplegava no va trobar en aquests ni una miserable lletra escrita...

—Estan tots en blanc —va dir, amb el front arrugat—. Absolutament tots! Este tio s'ha pegat una bona nyespla al cap. Que no veus que ací no hi ha res escrit?

—Escolta —va exclamar Emma mostrant-li el pòstit que havia desapegat de la nevera—, mira el que he trobat. Sembla un microrelat. Ha dit que escrivia contes, no?

L'home, que escoltava la conversa entre les dues amigues tot i estar cansat, era molt conscient de la situació:

—Efectivament. Això que tens a les mans és una altimetria. Una molt breu.

Emma i Núria es van arrimar a l'home.

—Aleshores és veritat que escrius contes?

—Sí, i m'ha costat molt.

—Entenc que no ha de ser fàcil —va dir Emma rellegint el manuscrit de només una línia.

Ell les va mirar als ulls, ara ja amb una lucidesa estranya, quasi intacta.

—I què és el que més t'ha costat d'escriure contes?

L'home, amb la cara esmortida, va obrir molt els ulls i va respondre de forma clara i contundent:

—No dir-ho tot.